



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2032/2019
24.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Мијушко Жугић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ, ГГ и малолетног ДД, свих из ..., кога заступа мајка ББ, чији је заједнички пуномоћник Драгослав Алексић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3242/16 од 07.11.2018. године, у седници већа од 24.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3242/16 од 07.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву П 1/15 од 23.12.2015. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена ББ обавезе да тужиоцу плати и то на име повраћаја зајма износ од 88.500 евра (погрешно у изреци наведено 888.500 евра) у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате са каматом, по каматној стопи коју утврђује Европска централна банка по виђењу у динарској противвредности по курсу на дан исплате и то на износе са роковима доспелости како је то ближе наведено у изреци, као и да на име дуга за неисплаћену робу исплати износ од 1.685.000,00 динара са законском затезном каматом на појединачне износе са роковима доспелости наведене у том ставу изреке пресуде и на име дуга за испоручену опрему исплати 255.000,00 динара са каматом. Тужилац је обавезан да туженима на име трошкова поступка исплати 417.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3242/16 од 07.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Панчеву П 1/15 од 23.12.2015. године.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 237. став 3. ЗПП на коју ревизија указује јер је другостепени суд правилно применио одредбе Закона о терету доказивања.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац се бавио одгојем и продајом пилића у оквиру свог пољопривредног домаћинства у ..., па је у обављању те делатности упознао супруга тужене ББ, сада покојног ЂЂ током 1999. године, а преко директора фирме „Нарцис Поповић“ из Шапца која се бавила производњом сточне хране, а код које су сточну храну набављали и тужилац и ЂЂ. Тужилац је почео да сарађује са ЂЂ, тако што су се договорили да ЂЂ испоручује тужиоцу товне пилиће када то од њега тужилац буде тражио да се плаћање врши преко рачуна фирме „Нарцис Поповић“ код које се тужилац задуживао за сточну храну иако је у то време ЂЂ имао своју фирму „Пестего“ која је била регистрована за производњу товних пилића. Посао који су заједно уговорили одвијао се између њих као физичких лица осим када је било плаћање за рачун тужиоца фирми „Нарцис Поповић“ када се фактурисало плаћање преко фирме „Пестего“. Иако су и тужилац и ЂЂ имали своје рачуне у банци исплата је било и на руке, с обзиром да њихово целокупно пословање није увек било у складу са прописима већ су радили и на „црно“. Све до 2005. године није било никаквих проблема нити застоја у пословној сарадњи, а у току 2005. године ЂЂ је доживео пословни крах због масовног угинућа пилића због лоше испоручене хране од стране фирме „Нарцис Поповић“. ЂЂ није тужио ову фирму за накнаду штете јер је са њом дуго сарађивао и нису могли ни да се договоре вансудски, јер је та фирма имала хипотеку над имовином фирме ЂЂ „Пестего“ из ..., код које је ЂЂ имао дуговања. У контакту између тужиоца и директора фирме „Нарцис Поповић“ и ЂЂ постигнут је договор да фирма „Нарцис Поповић“ скине хипотеку са имовине ЂЂ да би он могао да подиже кредите и да оживи производњу и рад живинарске фарме. У току 2008. године ЂЂ је основао другу фирму за узгој пилића „Коко Пестего“ али на име супруге, овде тужене ББ, а започео је и изградњу кланице. За потребе те кланице он је од сведока ЕЕ, до кога је дошао преко тужиоца, позајмио 20.000 евра са 15% месечне камате, а да би му вратио тај новац отишао је у Аустрију да ради, али је и од свог пријатеља позајмио 20.000 евра и тај новац је вратио ЕЕ. Када се вратио из Аустрије, а после годину дана вратио је и свом пријатељу од кога је позајмио новац из средстава добијених пословањем кланице. Пре одласка у Аустрију, ЂЂ је послао тужиоцу писмо без датума у коме наводи „знаш да те волим и ценим ко брата. Ова ситуација се отргла контроли и сада је без излаза. Замоли ЕЕ да сачека неки месец за новац док се не снађем, ја морам да одем преко и обећавам ти да ћу регулисати дуг.“ Пре него што је ЂЂ почео да се бави товом пилића са тим послом се бавио и његов таст отац тужене ББ, ЖЖ који се тим послом бави још од 1979. године од када има своју фирму и који је помагао зету и

ћерки да и они почну да се баве узгојем и товом пилића. Он им је помагао новчано дајући им новац кад год им је требало за куповину нове фарме или повећања капацитета рада, када је зидана кланица, а давао им је и новац када је требало да се ЋЋ раздужи код својих добављача. ЋЋ је подизао и кредите код разних банака које је за живота вратио. Он је изненада преминуо ...2011. године, а за живота није добио сагласност за кредит код Ниро Алре Адриа банке где је тражио 200.000 евра кредита. Правноснажним решењем о наслеђивању ББ је оглашена за законског наследника на $\frac{1}{2}$ дела непокретности, а вредност целокупне наслеђене непокретности износи 141.000 евра што значи да $\frac{1}{2}$ износи 75.500 евра. Вредност кланице, простора и опреме за расхлађивање и складиштење мяса износи 2.495.128,00 динара, вредност камиона хладњаче „МАН“ износи 60.150,00 динара, машине за млевење мяса и костију 75.780,00 динара, а линије за појање износи 33.684,00 динара које се налазе у фирми код тужене, њих је купио ЋЋ, а тужилац га је довео у везу са добављачима.

У овој парници, тужилац од тужених као правних следбеника сада пок. ЋЋ тражи да му врате износ који је он дао ЋЋ било као позајмицу, било као средства за куповину машина и опреме или накнаду за испоручену робу, а што му ЋЋ за живота није вратио односно платио. Свој захтев тужилац темељи, а на томе инсистира и у ревизији, на поменутом писму које му је ЋЋ неспорно упутио, а у коме је он, по мишљењу тужиоца признао постојање дуга, тако да тужилац у овој парници и није био дужан да доказује постојање самог дуга, већ је једино, по његовом мишљењу, могло да се расправља о висини тог потраживања односно тужени су могли да оспоравају само висину. Нижестепени судови налазе да се поменуто писмо не може третирати као доказ о признању дуга, те како тужилац није пружио друге доказе у току поступка он није доказао своје потраживање, па је применом правила о терету доказивања његов тужбени захтев одбијен као неоснован.

Правилно су закључили нижестепени судови да се писмо које је сада пок. ЋЋ упутио тужиоцу не може третирати признањем дуга.

Одредбом члана 377. ЗОО је прописано да признање дуга може се учинити не само изјавом повериоцу него и на посебан начин као што су давање отплате, плаћање камате, давање обезбеђења. Међутим, признање мора бити јасно одређено и безусловно. При томе, није споран став из ревизије да се признање може односити само на основ али не и на висину, али и код признања основа морају бити испуњени поменути услови везани за јасност, одређеност и безусловност. У конкретном случају из писма на које се тужилац позива се може закључити, а како то правилно чине и нижестепени судови да је ЋЋ обећао тужиоцу да ће регулисати дуг, али не дуг самом тужиоцу него дуг трећем лицу, при чему се из писма не може закључити да ЋЋ помиње било какав дуг према тужиоцу па тим више и да дуг признаје. Када се има у виду овакво тумачење писма, онда искази сведока који говоре у прилог става тужиоца о постојању дуга не могу сами за себе произвести дејство у смислу у коме то тужилац тражи. С обзиром да тужилац основаност свог потраживања темељи управо на наведеном писму, а о коме су нижестепени судови правилно заузели став у погледу његовог значаја као доказа у овој парници, то произилази да су нижестепени судови правилно применили и правило о терету доказивања из члана 231. ЗПП, те да је због свега тога тужиочева ревизија неоснована, па је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић